

komisionelního řízení dohodl se žalobce se zástupcem žalovaného, že na místo pozemku č. kat. 39/1 odkoupí od žalovaného pozemek č. kat. 115/11. Ježto žalovaný se zdráhal podepsati kupní smlouvu ohledně tohoto pozemku, žaloval ho žalobce o splnění kupní smlouvy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Spisum nižších stolic odporujícím předpokladem skutkovým, položeným odvolacímu rozsudku za základ v jeho podstatné části jest dovolateli názor odvolacího soudu, že, když při vyvlastňovacím řízení byla uzavřena dohoda o části pozemku čís. kat. 115/1, nejde o dohodu ve správním řízení, nýbrž o odprodej pozemku. Dovolatel poukazuje k tomu, že dohoda se stala právě v řízení, zahájeném na jeho žádost před vyvlastňovací komisí, že byla řádně protokolována řídicím komisařem a že ji proto sluší považovati za dohodu podle §u 5 (4) zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. Nejde tím o důvod podle čís. 3 §u 503 c. ř. s., neboť nejde o vadný předpoklad skutkový, nýbrž o právní závěr odvolacího soudu, jehož správnost může býti přezkoumána teprve při důvodu čís. 4 §u 503 c. ř. s. Tento prováděje, vychází dovolatel především ze správného hlediska, že vyvlastňovací řízení podle shora citovaného zákona tvořilo jednotný celek, do jehož rámce zapadala a jehož součástí tvořila i dohoda u příležitosti tohoto řízení ujednaná, týkající se pozemku čís. kat. 115/1, že proto nelze schváliti právní názor odvolacího soudu, že platná dohoda mohla býti uzavřena pouze potud, pokud jejím předmětem byl pozemek, jehož se týkalo zahájené řízení vyvlastňovací. Nelze z doslovu zákona vyčísti, že by dohoda, uzavřená mezi stranami za vyvlastňovacího řízení, musila se týkati zrovna jenom pozemku, o jehož vyvlastnění bylo původně zažádáno. Než tím není ničeho získáno pro dovolatelovo stanovisko, neboť plnou moc ze dne 27. prosince 1911 nelze považovati za zvláštní zmocnění ve smyslu §u 1008 obč. zák. Zmocnění v této plné moci, by Václav M. předsevzal vše, co uzná za potřebné k hájení práv a zájmů žalovaného, nevyhovuje, jak zřejmo z ustanovení §§ 1007 a 1008 obč. zák., přesnému zákonnému předpisu, že co do uzavření smíru a co do zcizení věcí jménem druhého vyžaduje se zvláštní plná moc, která zní na tyto druhy právních jednání. § 1008 obč. zák. mluví všeobecně o smírech a platí proto také pro dohody ve smyslu §u 5 (4) zákona o stavebním ruchu a pro zcizení nemovitostí, jež tyto dohody po případě obsahují. Právem proto nižší soudy žalobě nevyhověly.

Čís. 4793.

Ručení hostinského za úraz, spadl-li opilý host, jda na záchod, do sklepa.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv I 234/25.)

Žalobce, jda podnapilý v noci v hostinci žalovaného na záchod, otevřel omylem dveře do sklepa, spadl tam a poranil se. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud uznal žalobní nárok z polovice důvodem po právu, shledav spoluzavinění žalobce v jeho opilosti, zavinění žalovaného pak v těchto okolnostech: Při místním ohledání bylo zjištěno, že ukazovatel s nápisem »pro pány« byl na zdi naproti sklepu, avšak nepřechýlil tuto zeď. Tento ukazovatel by ukazoval v prodloužené přímce na protější stěnu vedle sklepa na místo, které jest vzdáleno od hrany této stěny 12 cm. Vida tento ukazovatel, který neukazuje dále do koridoru, nýbrž ve směru ke sklepu a to 12 cm od hrany zdi, musil žalobce míti za to, že záchod pro pány se tam nalézá, a bylo skutečně vinou žalovaného, že tento ukazovatel nebyl upevněn na levé straně zdi, kde by ukazoval do koridoru. Bylo však také vinou žalovaného, že, jak zjištěno, dveře ke sklepu mohly býti otevřeny pouhým otočením klíče, a že hned za dveřmi se nacházejí schody, které vedou dolů do sklepa, z nichž první schod jest vysoký 21 cm.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok důvodem zcela po právu.

Důvody:

Opodstatněn jest dovolací důvod §u 503 čís. 4 c. ř. s. Odvolací soud uznáv podle svých zjištění, že jde u stran o oboustranné zavinění na žalobcově úrazu, spatřuje zavinění žalobcovo v tom, že v době úrazu nebyl již střízlivým, že, kdyby nebyl býval docela opilý, mohl věnovati více pozornosti místním poměrům, když mu nebyly známy, a že, když požití alkoholu ho učinilo nezpůsobilým k uvažování, to je příčinou, že, když spatřil nadpis »sklep« ihned se nezarazil. Dovolací soud nepovažuje žalobcovu opilost samu o sobě za civilně-právní zavinění, ta by přicházela teprve tehdy v úvahu, kdyby byla s jeho úrazem v takové příčinné souvislosti, že by souvislost tato úplně vylučovala cizí zavinění. Dovolací soud uvážil, že škodlivá, žalobci se přihodivší událost, mohla se zcela dobře přihoditi i úplně střízlivé osobě, ale při tom nepouští se zřetele, že žalovaný jako hostinský v nočním lokále již podle povahy své živnosti musil počítati s opilostí hostů, že opilost hostů nebyla u něho mimořádným zjevem. Podle §u 18 odstavec třetí živn. řádu musí býti při propůjčování koncessí, v §u 16 tohoto řádu uvedených, k nimž náleží i živnost žalovaného, dbáno také způsobilosti místnosti, ve které je provozována dotčená živnost, což mělo ohlas při propůjčení živnosti, o kterou běží, neboť toto bylo podle spisů podmíněno, aby chodba k záchodu a schody tamže byly řádně osvětleny a přístup (k záchodu) aby byl nadpisy a ukazovateli tak zřetelně označen, aby bylo vyloučeno nějaké zbloudění. Ale vedle těchto nařízení úředních ještě i zákon ukládal v §§ 1297 a 1299 obč. zák. žalovanému zvlášť, by pravidelnostem provozu své živnosti věnoval zvýšenou pozornost, jejíž nedostatek musí zastupovati. Dovolací soud míní, že by se bylo žalobcovu úrazu předešlo zcela jednoduchým způsobem, kdyby šálivé dveře u sklepa byly uzamčeny a klíč byl uschován, a dále, že byl žalovaný právě s hlediska

Šu 1299 obč. zák. tímto opatřením povinen. Když ho zanedbal, zavinil tím sám a výhradně žalobcův úraz. Toto pojetí nemá dovolací soud vyvráceno dovolacími vývody žalovaného, spatřujícího výhradně zavinění žalobcovo v jeho opilosti, v jeho nadměrné bezstarostnosti a dále v tom, že se při otevření sklepa nezastavil, což oduvodňuje žalovaný dále ještě tím, že se v místnostech těch dosud nikdy nic nepříhodilo, a, co se přihodilo žalobci, že se to stalo tím, že byl následkem své opilosti nepozorným.

Čís. 4794.

Odpůrčí nárok v úpadku.

Jednání vyrovnacího dlužníka (§ 8 vyr. řádu) jest bezúčinným pouze vůči věřitelům ve vyrovnacím řízení. Byl-li po vyrovnání vyhlášen úpadek (§ 2 konk. řádu), trvají účinnky vyrovnacího řízení jen do vyhlášení úpadku.

V případě Šu 2 konk. řádu posunuje se 60denní lhůta zpět ode dne návrhu na zahájení vyrovnacího řízení neb ode dne zahájení vyrovnacího řízení.

Poznámce pořadí jest přiznati účinek pouze formální, spočívalo-li těžiště celého právního jednání dle okolností případu ve zřízení zástavní listiny jako právního důvodu a v knihovním vkladu zástavního práva.

(Rozh. ze dne 10. března 1925, Rv I 297/25.)

Marie Sch-ová, sestřenice žalované, byla vlastnící domu, na němž bylo k její žádosti poznamenáno dne 19. července 1923 pořadí pro zápůjčku 15.000 Kč, jež měla býti poskytnuta žalovanou, dne 6. srpna 1923 pro zápůjčku 30.000 Kč. K návrhu Marie Sch-ové ze dne 5. října 1923 bylo dne 6. října 1923 zahájeno o jejím jmění řízení vyrovnací. Dne 29. prosince 1923 navrhl vyrovnávací správce vyhlášení úpadku, ježto dlužnice zcizuje jmění na své příbuzné. Usnesením ze dne 31. prosince 1923 bylo vyrovnání zastaveno a vyhlášen úpadek. Dne 28. prosince 1923 vystavila Marie Sch-ová dluhopis, v němž potvrdila, že obdržela od žalované zápůjčkou 25.961 Kč, a svolila ku knihovnímu zajištění této pohledávky v pořadí poznámek ze dne 19. července a 6. srpna 1923. Téhož dne (28. prosince 1923) bylo vloženo zástavní právo v poznamenaném pořadí. Žalobě, již domáhal se správce úpadkové podstaty, by tento vklad byl prohlášen vůči úpadkové podstatě bezúčinným a žalovaná byla uznána povinnou, svoliti ku výmazu, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Třeba se napřed zabývati dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). V tom ohledu lze vývody dovolání shrnouti v ten smysl, že vzhledem na knihovně poznamenané pořadí ze dne 19. července a 6. srpna 1923 nabyla žalovaná práva na zajištění své pohledávky z dluhopisu ze dne 28. prosince 1923, takže knihovní soudce